

Arrest

nr. 120 755 van 17 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, van het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker van 8 oktober 2013 en van de *“herbevestiging van een bevel om het grondgebied te verlaten”* van 20 november 2013.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. AMDOUNI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 27 november 2008 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 30 november 2009 resulteerde in een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat door verzoeker tegen deze beslissing werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) leidde tot arrest nr. X van 31 maart 2010

waarbij verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.2. Op 10 juni 2010 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werden door de Raad verworpen bij arrest nr. 48 365 van 21 september 2010.

1.3. Verzoeker diende op 28 juni 2010 een tweede asielaanvraag in. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 5 juli 2010 een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring die verzoeker hiertegen instelde werden door de Raad verworpen bij arrest nr. 47 774 van 3 september 2010.

1.4. Verzoeker diende op 6 januari 2011 een derde asielaanvraag in. De commissaris-generaal nam op 18 april 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat door verzoeker tegen deze beslissing werd ingediend bij de Raad leidde tot arrest nr. 67 650 van 30 september 2011 waarbij verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.5. Op 2 november 2011 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.6. Op 2 oktober 2013 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.5. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Op 20 november 2013 werd deze beslissing ter kennis gebracht.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De advocaat van betrokkene beweert dat het verblijf van betrokkene geregulariseerd dient te worden omdat zijn situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van Afghaanse asielzoekers. Het is aan de verzoeker om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Het feit dat betrokkene sinds 26.11.2008 in België zou verblijven; hij er alles aan zou doen om zich in België te integreren en hij er zich steeds bewust van zou zijn geweest dat integratie en het actief kunnen deelnemen in onze samenleving ook zou inhouden dat hij minstens één der landstalen zo snel mogelijk zou dienen aan te leren; hij daartoe de nodige taalopleidingen zou hebben gevolgd en hij heel wat schoolattesten zou voorleggen en hij daarnaast ook een inburgeringscursus en een computeropleiding zou hebben gevolgd en hij ter staving een inburgeringscontract dd. 13.05.2009, een deelcertificaat van de module dd. 07.07.2009, inschrijvingsformulieren, puntenoverzichten, verklaringen van S.V., deelcertificaten van de opleiding Nederlands tweede taal, een bewijs van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie, een uitnodiging dd. 26.08.2011 voor de Nederlandse les voorlegt; hij in zijn thuisland twee certificaten als timmerman zou hebben behaald en hij het beroep van timmerman zou hebben uitgeoefend en hij zijn diploma ter staving toevoegt; betrokkene sinds zijn verblijf alhier een duurzaam leven zou hebben opgebouwd en hij tal van sociale relaties met Belgen zou hebben en zijn toekomstperspectieven in België en niet elders zouden liggen; betrokkene aanzienlijke inspanningen

zou willen leveren om ook op economisch gebied te kunnen meedraaien in onze samenleving, er aan de wil om in zijn eigen levensonderhoud te kunnen voorzien van zodra mogelijk geen gebrek zou zijn, het een jonge kerel zou zijn die zich nuttig zou willen maken in onze samenleving, het gegeven te kunnen werken goed zou zijn voor de maatschappij en voor verzoeker zijn moreel, dit hem namelijk zou toelaten om de hier opgedane kennis in de praktijk te benutten, hij aldus tevens zou bijdragen tot onze economie in plaats van aangewezen te zijn op steun van anderen, de kans om werk te vinden en te houden reëel zou zijn, betrokkene reeds behoorlijk Nederlands zou spreken nu hij diverse taalcursussen met vrucht zou hebben beëindigd, hij zeer gemotiveerd en werklustig van aard zou zijn, hij timmerman zou zijn van opleiding en van beroep waardoor hij van alle markten thuis zou zijn en hij dus een ruime beroepswaaier zou hebben, betrokkene al jobaanbiedingen zou hebben gehad en hij ter staving een arbeidskaart C, een inschrijving dd. 01.04.2010 bij de vdab, een jobaanbieding waar hij op zou gereageerd hebben en een brief van kandidaat-werkgever Tailormade Logistics Belgium dd. 08.07.2010 voorlegt; hij werkwillig zou zijn en niet ten laste zou willen vallen van de Belgische staat; op sociaal vlak hij zich steeds op intensieve wijze zou hebben gemengd onder de Belgische bevolking en hij ten gevolge van deze open en geïnteresseerde mentaliteit een vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd die hem zou willen helpen en steunen; hij reeds sinds 2008 in België een sociaal netwerk zou hebben uitgebouwd en hij deel zou nemen aan het gemeenschapsleven in de buurt, betrokkene actief contact zou zoeken met andere mensen, vooral met autochtonen, hij lid zou zijn van de plaatselijke volleybalclub, waar iedereen vol lof zou zijn over hem, deze vrienden en kennissen hem als een aangenaam en gedreven persoon zouden hebben leren waarderen en zij hem als een voortrekker en als een meerwaarde zouden beschrijven; uit het bovenstaande zou blijken dat betrokkene zich dus bijzonder goed zou hebben aangepast aan onze cultuur en gewoonten en dat hij zich nog steeds met toewijding zou inzetten; juist omwille van zijn uiterst gedreven wil om zich voor honderd percent te integreren, zijn vrienden en kennissen hem zouden willen steunen omdat zij een verwijdering uit België als inhumain zouden beschouwen; betrokkene bij hen zou overkomen als een zeer goede persoonlijkheid die een diepe indruk zou hebben nagelaten waar zelfs onze gemeenschap een voorbeeld van zou kunnen nemen en betrokkene getuigenverklaringen aan het dossier toevoegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkene haalt aan dat het voor hem, in dit stadium van de integratie, onwenselijk is om terug te moeten keren naar zijn onvluchtte geboorteland en dat dit voor hem werkelijk een trauma zou betekenen. Tevens zou hij geen beroep meer kunnen doen op familieleden in Afghanistan en zou hij er niet kunnen genieten van enige mantelzorg. Bij zijn inschrijving voor asiel verklaarde betrokkene zelf dat hij in oktober 2008 in Afghanistan zou zijn vertrokken. Hij verbleef dus ruim 24 jaar in Afghanistan. Zijn verblijf in België, zijn integratie en zijn opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asiel procedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag, ingediend op 27.11.2008, werd afgesloten op 02.04.2010 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn tweede procedure, ingediend op 28.06.2010, werd afgesloten op 05.07.2010 met de beslissing 'Weigering van in overwegingname van een asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingenzaken, hem dezelfde dag betekend. Zijn derde aanvraag, ingediend op 06.01.2011, werd afgesloten op 10.10.2011 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedures - namelijk iets meer dan één jaar en vier maanden voor de eerste aanvraag, minder dan één maand voor de tweede procedure en iets meer dan negen maanden voor de derde aanvraag - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat hij om verschillende redenen zijn land zou hebben moeten verlaten, hij zou onder andere ontvoerd en ernstig mishandeld zijn door aanvallen van zijn neef M. en zou politiek gerelateerde moeilijkheden met zijn werkgever en diens handlangers hebben ondervonden en zou ook door hen meermaals mishandeld zijn. Betrokkene zou geen hulp hebben gekregen van de Afghaanse autoriteiten en zou niet langer op deze manier kunnen leven hebben en hij zou ziek zijn geworden door alle angsten die hij er diende uit te staan. Tevens zou betrokkene deel uitmaken van een jonge groep Afghaanse mannen waarvoor een oplossing zou moeten worden gezocht en zou de situatie in Afghanistan onveilig zijn. Betrokkene zou niet kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst gelet op de huidige situatie in zijn streek Er zou een gegronde vrees zijn voor de aantasting van zijn leven en fysieke integriteit ten gevolge van willekeurig geweld wanneer hij zou terugkeren naar zijn geboorteplaats of laatste verblijfplaats in Afghanistan, alwaar er een onveilige situatie zou heersen. Betrokkene zou bij een terugkeer opnieuw geconfronteerd met de traumatische ervaringen die hij daar meemaakte

en waardoor hij zijn thuisland zou zijn ontvlucht. Betrokkene zou vrezen voor zijn leven in zijn land van herkomst en zou niet kunnen terugkeren. Hij legt evenwel geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene omwille van bovenvermelde redenen niet zou kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft het aangehaalde argument dat het onduidelijk zou zijn hoelang betrokkene in Afghanistan zou moeten verblijven vooraleer de aanvraag zou worden goedgekeurd, er dient opgemerkt te worden dat de bevoegde Belgische ambassade voor Afghanen zich in Pakistan bevindt. Regelmatig zijn er Afghaanse burgers die een aanvraag indienen via de geijkte weg. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk de kosten en de omweg. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Afghaanse burgers.

Bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerprijs en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie).

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name dat betrokkene ondertussen een posttraumatische stressstoornis, een huidaandoening en een chronisch oogprobleem zou hebben ontwikkeld) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Betrokkene zijn aanvraag artikel 9ter werd op 23.05.2013 negatief afgesloten. Het staat betrokkene steeds vrij een nieuwe aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er geen contra-indicaties zouden zijn en dat betrokkene van onberispelijk gedrag zou zijn, hij een strikt normen- en waardepatroon zou hanteren en hij voor iedereen respect zou opbrengen en betrokkene hoegenaamd geen gevaar voor de maatschappij zou vormen,

noch dat hij de maatschappij tot overlast zou zijn en hij een blanco strafblad zou hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

1.7. Op 8 oktober 2013 trof de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Reden van de beslissing

Op 19/04/2011 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 30/09/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”

1.8. Op 20 november 2013 bevestigde de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het in punt 1.7. bedoelde bevel.

Dit vormt de derde bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Herbevestiging van een bevel om het grondgebied te verlaten

De persoon die verklaart zich A.M.F. te noemen, geboren te (...) op (...) of (...), en welke verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, dient gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hij heeft betekend gekregen op 11/10/2013 via de post.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad wijst erop dat dat het aangetekend schrijven waarmee de tweede bestreden beslissing werd verzonden aan verzoeker, blijkens het administratief dossier aan de postdiensten werd overhandigd op 9 oktober 2013, zodat de beroepstermijn, met toepassing van artikel 39/57, §2, 2° van de Vreemdelingenwet, begon te lopen op 14 oktober 2013 en eindigde op 12 november 2013. Het op 20 december 2013 ingediende beroep is derhalve manifest laattijdig voor zover het deze beslissing viseert. Ter terechtzitting bewijst verzoekende partij niet het tegendeel en stelt ze zich op dit punt te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

2.2. De Raad stelt daarnaast vast dat de derde bestreden beslissing geen aanvechtbare rechtshandeling betreft. Om ontvankelijk te zijn, moet het beroep gericht zijn tegen een uitvoerbare rechtshandeling. Als uitvoerbare rechtshandeling dient te worden beschouwd de handeling waarbij rechtsgevolgen in het leven worden geroepen of worden belet tot stand te komen, met andere woorden waarbij wijzigingen in een bestaande rechtsregeling of rechtstoestand worden aangebracht, dan wel zodanige wijzigingen worden belet (RvS 28 juni 1999, nr. 81.364; RvS 14 juli 2003, nr. 121.603). Er dient te worden vastgesteld dat de rechtstoestand van verzoeker niet wordt gewijzigd door een loutere “herbevestiging” van een eerder getroffen bevel om het grondgebied te verlaten. De eventuele vernietiging van deze “herbevestiging” kan verzoeker geen voordeel opleveren, minstens toont hij dit niet aan. Ook op dit punt stelt verzoekende partij ter terechtzitting zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

De Raad stelt derhalve vast dat het beroep onontvankelijk is voor wat betreft de tweede en derde bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep voor wat betreft de eerste bestreden beslissing

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker op: *“Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli*

1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen.” In de uiteenzetting van zijn middel verwijst verzoeker naar het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt in zijn verzoekschrift:

“Aan de motiveringsplicht is in casu niet voldaan.

De motivering is niet alleen partijdig, maar de beslissing houdt ook geen rekening met de elementen in het voordeel van verzoeker.

- in eerste instantie merkt verweerder op dat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn waardoor verzoeker zijn aanvraag niet in het buitenland zou kunnen indienen.

Hiermee gaat verweerder voorbij aan het gegeven dat verzoeker niets of niemand heeft om naar terug te keren in zijn thuisland, zelfs al was het maar tijdelijk.

In de praktijk betekent een terugkeer nochtans dat verzoeker gedurende jaren uit België verwijderd zou worden, hetgeen allerm minst bevorderlijk is voor zijn integratie in België, waar hij reeds sinds 2008 aan bouwt.

Bovendien spreekt verweerder zichzelf tegen nu zij zelf erkent dat er zelfs geen diplomatieke of consulaire post is in Afghanistan. Verzoeker zou zich daarentegen helemaal tót in Pakistan moeten begeven om een aanvraag in te dienen, hetgeen in de praktijk zeer moeilijk is.

De redenering van verweerder gaat dus niet op.

Dat een beslissing nochtans dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. (MAST A., e.a., "Overzicht van het Belgische administratief recht Kluwer, Brussel, 2002, M. 54-55) Dit is in deze niet gebeurd, nu de bestreden beslissing weigert hier rekening mee te houden.

- In tweede instantie weigert verweerder rekening te houden met de medische toestand van verzoeker. Verzoeker lijdt nochtans aan een posttraumatische stressstoornis met traumaherbelevingen, een chronische depressieve stoornis met suicidale gedachten, slaapstoornissen, nachtmerries, impulscontrolestoornissen en concentratieproblemen ten gevolge van hetgeen hij in Afghanistan meemaakte.

Verzoeker weet maar al te goed dat hiervoor een aanvraag op basis van art. 9 ter van de Vreemdelingenwet ingediend kan worden, maar zulks neemt niet weg dat dit ook in de huidige procedure aantoont dat hij des te kwetsbaarder is. Bijgevolg zijn er wel degelijk buitengewone omstandigheden en bevindt verzoeker zich in een bijzondere humanitaire situatie.

Op basis van alle bovenvermelde vaststellingen had verweerder dan ook dienen te besluiten tot een toekenning van een machtiging tot verblijf op basis van art. 9 bis en zeker vooreerst tót een ontvankelijkheidsbeslissing.

Als een onderzoek uitgevoerd wordt, moet ook al het nodige gedaan worden en met de nodige zorgvuldigheid te werk gegaan worden opdat objectief geoordeeld wordt over de verblijfssituatie van verzoeker. Hierbij dienen alle elementen in rekening gebracht te worden en in de beslissing gemotiveerd te worden opdat verzoeker zich hiertegen zou kunnen verweren.

De motiveringsplicht heeft immers tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze neemt.

In de beslissing dienen de juridische en feitelijke overwegingen op correcte wijze opgenomen te worden en kan de verwerende partij niet zomaar 'naar goeddunken' kiezen met welke elementen zij wel, en met welke elementen zij geen rekening wenst te houden.

In casu is de feitelijke situatie waarop de beslissing is gebaseerd dus niet juist.

Om al deze redenen is de motivering bijgevolg niet afdoende.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve

overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.4. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

3.5. De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

3.6. Verzoeker werpt op dat hij *“niets of niemand heeft om naar terug te keren in zijn thuisland”* en dat hij bij terugkeer *“gedurende jaren uit België verwijderd zou worden”*, maar met dit blote betoog toont hij niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zouden zijn.

3.7. Waar verzoeker betoogt dat het in de praktijk zeer moeilijk is om zich helemaal tot in Pakistan te begeven omdat er in Afghanistan geen diplomatieke of consulaire post is om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen en verwerende partij dit zelf erkent in de bestreden beslissing, dient de Raad op te merken dat verzoeker in zijn in punt 1.5. bedoelde aanvraag, die zich in het administratief dossier bevindt, het gebrek aan diplomatieke vertegenwoordiging in Afghanistan niet aanvoerde als bijzondere omstandigheid en dit nu niet voor het eerst kan opwerpen in zijn verzoekschrift. Verzoeker brengt alleszins niets in tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat de bevoegde Belgische ambassade voor Afghanistan zich in Pakistan bevindt, waarbij verwerende partij opmerkt: *“Regelmatig zijn er Afghaanse burgers die een aanvraag indienen via de geijkte weg. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk de kosten en de omweg. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Afghaanse burgers.”*

3.8. Waar verzoeker verwijst naar zijn medische toestand en opwerpt dat verwerende partij hiermee geen rekening heeft gehouden in de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat de wetgever met de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet duidelijk voorzien heeft in twee afzonderlijke procedures, waarbij artikel 9bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt: *“Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard: 4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”* Verzoeker kan derhalve niet dienstig de verwachting koesteren dat verwerende partij zijn medische toestand als een buitengewone omstandigheid diende te beschouwen, te meer daar die reeds het voorwerp uitmaakte van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die ingediend werd op 23 juni 2010 en die blijkens het administratief dossier op 23 mei 2013 ongegrond

werd verklaard. Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing indiende bij de Raad werd verworpen bij arrest nr. 117 987 van 30 januari 2014.

3.9. Verzoeker werpt op dat verwerende partij *“niet zomaar ‘naar goeddunken’ [kan] kiezen met welke elementen zij wel, en met welke elementen zij geen rekening wenst te houden”*, maar laat na toe te lichten met welke elementen verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden. Het komt niet aan de Raad toe om dit voor verzoeker in te vullen. Met zijn theoretisch betoog inzake de zorgvuldigheidsplicht en een onderzoeksplicht voor de verwerende partij toont verzoeker niet aan dat verwerende partij deze zou geschonden hebben.

3.10. Voor het overige blijkt dat verzoeker meent dat er wel degelijk bijzondere omstandigheden aanwezig zijn, maar met deze overtuiging kan hij de motieven van de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.11. In een tweede middel werpt verzoeker op: *“schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, de rechten van verdediging en het gelijkheidsbeginsel”*.

Verzoeker betoogt als volgt in zijn verzoekschrift:

“Het beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden nu het onderzoek inzake het verblijf van verzoeker niet correct geschiedde.

De verwerende partij heeft de plicht zich goed te informeren omtrent de verblijfstoestand van de betrokkenen. De informatie van de verwerende partij dient up to date zijn en rekening te houden met alle nuttige elementen.

In casu heeft de verwerende partij geen rekening willen houden met de relationele en familiale toestand van verzoeker.

Het onderzoek inzake het verblijf gebeurt door de stadsdiensten op instructie van het ministerie. Normaalgezien dient de feitelijke situatie van elk individueel dossier apart in acht genomen te worden en dient dit het voorwerp uit te maken van een concreet onderzoek, waarbij rekening gehouden moet worden met argumenten in het voordeel en in het nadeel van verzoeker. Tevens dient men het proportionaliteitsprincipe in acht te nemen.

Verzoekster verwijst naar de volgende vaststaande rechtspraak : ‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen.’ (RvSt 4 maart 1960).

Dat een beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.’ (MAST A., e.a., “Overzicht van het Belgische administratief recht Kluwer, Brussel, 2002, M. 54-55)

In casu was dit geenszins het geval. Noch zijn relationele situatie in België, noch zijn relationele situatie in Afghanistan zijn nagekomen.

De bevoegde diensten hebben verzoeker ook geen kans geboden om enige uitleg te geven.

Hierdoor werden zijn rechten van verdediging geschonden.

Een dergelijke definitieve beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag tót machtiging van verblijf op basis van art. 9 bis is strijdig met de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker mag geenszins gestraft worden voor de nalatigheid van de Belgische overheidsdiensten om hun taak niet naar behoren te vervullen door de verblijfssituatie van verzoeker verkeerd in te schatten. Minstens is hier sprake van onzorgvuldig handelen.

Er is geen motivering waarom bij anderen wel een degelijk onderzoek uitgevoerd wordt en waarom dit bij verzoeker niet het geval was, zodat het gelijkheidsbeginsel tevens in het gedrang komt nu gelijke gevallen ongelijk behandeld worden.”

3.12. Waar verzoeker, naast de schending van het gelijkheidsbeginsel, de schending opwerpt van *“de beginselen van behoorlijk bestuur”*, gaat de Raad er gelet op het ondersteunend betoog vanuit dat verzoeker de schending beoogt op te werpen van de zorgvuldigheidsplicht en het proportionaliteitsbeginsel.

3.13. Verzoeker betoogt dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden *“met de relationele en familiale toestand van verzoeker”* en verwijt verwerende partij dat zij *“noch zijn relationele situatie in België, noch zijn relationele situatie in Afghanistan”* heeft nagekomen. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing rekening gehouden wordt met en uitgebreid gemotiveerd wordt aangaande de verschillende elementen die verzoeker in zijn in punt 1.5. bedoelde aanvraag opwierp. Zo wordt gesteld

dat voor wat betreft het invoeren van artikel 8 EVRM, dit artikel niet van toepassing is omdat verzoeker niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven en dat *“Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM”*. Verzoeker brengt hiertegen niets in. Verzoeker heeft verder blijkens het administratief dossier geen *“relationele situatie”* aangehaald in zijn in punt 1.5. bedoelde aanvraag. Verzoeker kan geen motivering verwachten in de bestreden beslissing aangaande elementen die hij niet heeft ingeroepen en kan ook niet van verwerende partij verwachten dat zij uit eigen beweging informatie zou vergaren omtrent zijn *“relationele situatie”*. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker ook in zijn verzoekschrift niet toelicht waaruit deze *“relationele situatie”* dan wel precies bestaat.

3.14. Voorts houdt verzoeker een algemeen niet geconcretiseerd betoog inzake een onbehoorlijk onderzoek inzake zijn verblijf, inzake de plicht van verwerende partij om rekening te houden met alle nuttige elementen en argumenten en verwijt hij verwerende partij *“nalatigheid”* door *“de verblijfssituatie van verzoeker verkeerd in te schatten”*, maar dergelijk algemeen betoog dat vatbaar is voor reproductie in talloze andere verzoekschriften toont geen schending aan van de zorgvuldigheidsplicht. Door te poneren dat het proportionaliteitsprincipe dient in acht te worden genomen, toont verzoeker niet aan dat verwerende partij dit in concreto zou geschonden hebben.

3.15. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien met feitelijke en concrete gegevens aangetoond wordt dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld. Met zijn vaag betoog dat het gelijkheidsbeginsel werd geschonden omdat *“Er geen motivering [is] waarom bij anderen wel een degelijk onderzoek uitgevoerd wordt en waarom dit bij verzoeker niet het geval was”*, toont verzoeker geen schending van het gelijkheidsbeginsel aan.

3.16. Daargelaten de vaststelling dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181) gaat verzoeker met zijn betoog dat hij niet de kans had om enige uitleg te geven, voorbij aan het gegeven dat hij de mogelijkheid had om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te onderbouwen met alle stukken en uitleg die hij dienstig achtte. Ten slotte laat verzoeker na te concretiseren welke uitleg hij zou verstrekt hebben die tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden, zodat zijn betoog beperkt blijft tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

3.17. In een derde middel werpt verzoeker op: *“schending van art. 3 EVRM”*.

Verzoeker betoogt als volgt in zijn verzoekschrift:

“Los van het bovenstaande, kan men uiteraard ook niet rond artikel 3 EVRM.

Het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden stelt in artikel 3 dat niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker laat uitschijnen, legt verzoeker daar wel degelijk bewijzen van voor, nu hij een dreigbrief en verschillende verklaringen kan aanbrengen, waaruit blijkt dat hij in zijn thuisland een groot risico loopt. (stuk 2)

Verder, indien verzoeker uitgewezen zou worden en terug dient te keren naar Afghanistan, vormt dit een onmenselijke behandeling op zich. Daar kan hij immers niet genieten van de nodige behandeling en medicatie, waardoor zijn ziektebeeld de bovenhand zou krijgen.

Het derde middel is dus evenzeer gegrond.”

3.18. Verzoeker werpt op dat hij wel degelijk een groot risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM en verwijst daarbij naar een dreigbrief en verschillende verklaringen gevoegd bij het verzoekschrift, maar de Raad merkt op dat verzoeker in het kader van zijn asielaanvragen reeds een dreigbrief en verklaringen heeft voorgelegd en dat verzoekers asielaanvragen tot driemaal toe geweigerd werden, zodat hij met zijn beknopt betoog geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk maakt. Waar verzoeker verwijst naar zijn medische toestand en opwerpt dat hij niet kan genieten van de nodige behandeling en medicatie herhaalt de Raad dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die ingediend werd op 23 juni 2010 blijkens het administratief dossier op 23 mei 2013 ongegrond werd verklaard. Ook op dit vlak maakt verzoeker geen schending

van artikel 3 EVRM aannemelijk. De Raad merkt ten slotte nog op dat verzoeker zijn betoog dat gestoeld is op een schending van artikel 3 van het EVRM koppelt aan een uitwijzing naar Afghanistan, terwijl de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat.

Het derde middel is ongegrond.

3.19. In een vierde middel werpt verzoeker op: *“schending van art. 8 EVRM”*.

Verzoeker betoogt als volgt in zijn verzoekschrift:

“Zoals reeds gezegd wordt in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met de relationele banden van verzoeker.

Verweerster negeert de bestaande banden van verzoeker door te stellen dat deze niet opwegen tegen de banden die hij opbouwde gedurende de 24 jaar dat hij in Afghanistan doorbracht.

Verweerster gaat hierbij voorbij aan de intensiteit van de relaties die hij hier in België beleeft en het feit dat hij in Afghanistan reeds veel personen verloor. Zo verloor hij zijn vader en broer ten gevolge van de moeilijkheden waardoor hij zijn land diende te verlaten.

Verder minimaliseert verweerster de feiten door te beweren dat het slechts om een tijdelijke verwijdering zou gaan, terwijl zij maar al te goed weet dat verzoeker in werkelijkheid gedurende jaren uit België verwijderd zou worden.

Voor zover men hem zou wegrukken van al zijn vrienden en hem terug zou sturen naar een land waar hij niets of niemand meer heeft zou dit onmenselijk zijn.

Verzoeker terugsturen naar zijn land van herkomst en de banden die hij hier heeft verbreken, is volledig in strijd met art. 8 EVRM en de eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven.

Hier anders over beslissen zou disproportionele gevolgen met zich meebrengen.”

3.20. Waar verzoeker opwerpt dat er geen rekening gehouden werd met zijn *“relationele banden”* volstaat het te verwijzen naar het gestelde in punt 3.13. Verzoeker is het voorts niets eens met de in de bestreden beslissing gedane afweging *“Hij verbleef dus ruim 24 jaar in Afghanistan. Zijn verblijf in België, zijn integratie en zijn opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst”* en wijst op de *“intensiteit van de relaties die hij hier in België beleeft”* maar deze inschatting van zijn sociale relaties die hij heeft opgebouwd in België evenmin als de opwerping dat *“hij in Afghanistan reeds veel personen verloor”* gevolgd door de concrete mededeling dat hij *“zijn vader en zijn broer [verloor]”* kan deze afweging doen wankelen. De Raad leest verder in de in punt 1.4. bedoelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *“U bent weliswaar van Paghman (provincie Kabul) afkomstig, waar ook een deel van uw familie nog woont (uw moeder en broers)”*, zodat niet kan worden gesteld dat verzoeker niemand meer heeft in Afghanistan. Verzoeker is verder van oordeel dat hij niet tijdelijk zal worden verwijderd uit het Rijk maar wel gedurende *“jaren”* maar dit bloot betoog toont geen schending aan van artikel 8 EVRM. Verzoeker, die blijkens het verzoekschrift in 2008 het Rijk binnenkwam en sindsdien in België verblijft in het kader van preciaire procedures zoals asielprocedures en een procedure waarbij gepoogd werd een verblijfs-machtiging te verkrijgen op grond van medische redenen, beperkt zich in zijn betoog tot de stelling dat hij zou weggerukt worden van *“al zijn vrienden”* hier. Met deze algemene, allerminst geconcretiseerde en niet in het minst gestaafde verwijzing, toont hij echter geenszins in concreto aan dat hij in België een privé- en/of gezinsleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt.

Het vierde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk voor zover het ingediend werd tegen de tweede en derde bestreden beslissing. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA